

Václav a Karolína ŽMOLÍKOVÍ

ŽÁDNÝ
plán B

Moderátor Václav Žmolík uvádí různé akce včetně koncertů. Na některých z nich zpívá jeho dcera, sopranistka Karolína. Proč si vybrala operu už v dětství? Čím ji rodiče inspirovali a před čím varovali?

Text: BLANKA KUBÍKOVÁ Foto: DAVID NEFF, MAFRA

Kdy jste začali tušit, že budete mít doma operní pěvkyni?
Václav: Velmi brzy. Moje žena vypráví, že už v polské porodnici Káju rozeznala mezi všemi nemluvnaty díky tomu, jak křičela.

Karolína: Trénovala jsem zkrátka hlasivky od narození.

Václav: A už ve třech letech na otázku „Čím budeš, Kájinko,“ odpovídala: „Pěvačka.“ Jsme milovníci klasické hudby včetně opery, odmalicka jsme do divadel a na koncerty vodili i děti. Kája byla navíc ovlivněna Luckou Bílou, se kterou jsem tehdy dost kamarádil.

Odkdy jste chodila na zpěv?

Karolína: Začínala jsem v sedmi letech v Bambini di Praga, to ale nebylo úplně ono. Ani zuška mě moc nenadchla. Pak táta jednou potkal Jiřinu Markovou Krystlíkovou a nadšeně vyprávěl, jak vede Dětskou operu Praha. Že se tam nejen zpívá, ale i hraje na jevišti. Šla jsem na konkurz a přijali mě. To mi bylo deset.

Václav: Dětská opera byla úžasná průprava pěvecká i herecká, děti se naučily studovat velká představení, jako jsou opery Komníček či Brundibár, vyzkoušely si zpívat ve sboru i sólově party a vystupo-

vat před publikem na velkých jevištích včetně Nové scény Národního divadla. Myslím, že bez toho by pak Kája na konzervatoř nešla.

Do Dětské opery chodil i Adam Plachetka. Potkali jste se?

Karolína: Je o něco starší, když jsem přišla, už byl zkušený zpěvák. Ale jako malá holka jsem si s ním zazpívala.

Byla jste při vystoupeních nervózní?

Karolína: Moje první role byla kočka v Brundibáru. Moc nervózní jsem nebyla, nebrala jsem to jako něco zásadního, prostě jsem přišla, zazpívala a zahrála, co jsem se naučila. Uživala jsem si to. Neřešila jsem, jestli se to bude líbit, nebo ne, brala jsem to jako hru.

Václav: Ale dospělí to za hru nepovažovali. Na prestižní zájezdy, jako do Drážďan, Vídně, Paříže nebo Japonska, se dělaly konkurzy a spousta rodičů dětí, které nebyly vybrané, se na ty úspěšnější dívala úkosem.

Karolína: Já jsem to jako hru brala i v Japonsku. Prostě jsem dělala něco, co mě opravdu bavilo.

Přišlo i nějaké kritické období v pubertě, kdy má člověk chuť se vším seknout?

Karolína: Máma říká, že jsem si pubertu odbyla do pěti let, než se narodil brácha.

Václav: Jo, to jsi byla na zabití.

Karolína: Takže kolem třinácti už jsem byla v pohodě. Samozřejmě, na konzervatoři jsme občas chodili za školu a užívali si život z jiné stránky než jen z té studijní.

Václav: Ale?!

Karolína: Nikdy jsem se na zpívání nechtěla vykašlat. Vždycky to byl můj velký koníček, teď je to moje práce zároveň s koníčkem. Doufám, že žádná krize nepříjde.

Měl umělecké sklony i mladší bratr Jirka?

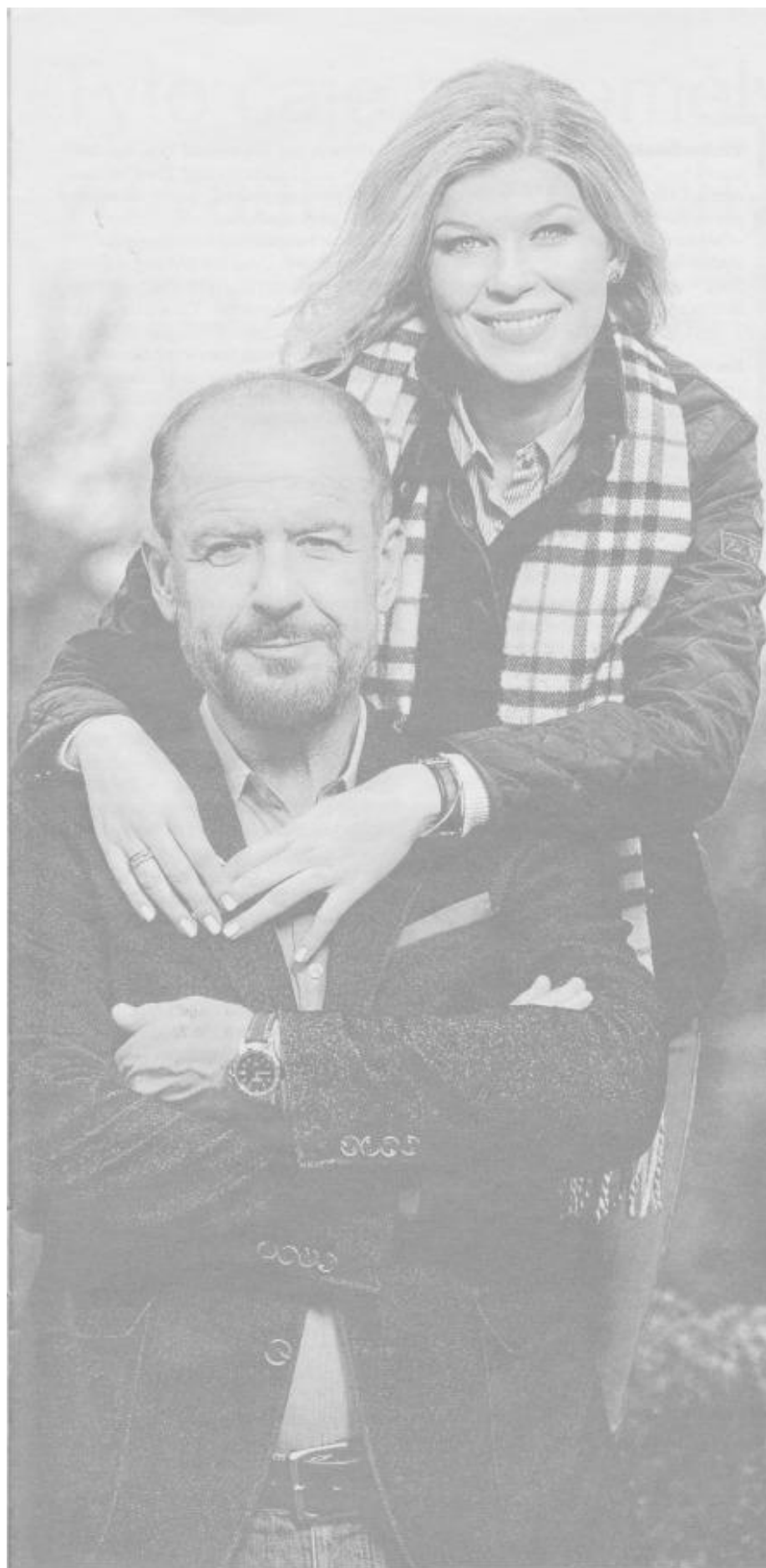
Karolína: Jako malý za mnou pořád chodil a chtěl hrát divadlo. Pro rodinu jsme nacvičovali vánoční besídky nebo překvapení k narozeninám. To ho bavilo, ale když jsem si sedla ke klavíru a chtěla jsem, aby zpíval, nedovedla jsem pochopit, že se mu nechce. Hudbu nikdy dělat nechtěl, na nic nehrál.

Václav: Jirka je hlavně sportovec, ale jako malý byl i komediant, měl „předváděcí“ komplex, důležitý pro moderátory, herce, zpěváky. Stál o něj v Dětské opeře, byl s nimi na letním soustředění.

Karolína: To mu bylo asi osm.

Václav: Pokaždé nastudovali představení, které na závěr předváděli pro rodiče na nádvoří zámku Orlík. Jirka to pojal tak, že stál stranou a koukal se na snažení ostatních dětí s velkým despektem. Možná se vymezil tak, že pro sportovce

jsou písničky a básničky trapné. Našel se v dobrodružství.

Co dělá teď?

Václav: Absolvoval střední školu zaměřenou na filmovou tvorbu, pak převážil zájem o sport, tak šel studovat fakultu tělovýchovy a sportu, teď je v Armádě České republiky, je parašutista.

Jste s manželkou spokojeni, jakými cestami se potomci vydali?

Václav: Asi jako všichni rodiče jsme rádi, že děti jsou šťastné. Pochopily, že je dobré dělat něco, co člověku přináší uspokojení. Já třeba nerad mluvím o práci, v životě jsem nefekl, že jdu do práce. Vždycky do televize, do rádia, moderovat, psát... Práce zní jako nepřijemná povinnost.

Karolína: Mám to úplně stejně: já chodím na zkoušky a na koncerty.

Václav: Přeju svým dětem, aby nikdy nemusely říkat, že jdou do nějaké otravné práce. Dcera zpívání miluje od malička a syn šel do armády z přesvědčení, že důležité hodnoty je potřeba bránit. Skáče z letadla, běhá v bagančatech v blátě se sto kily na zádech a věří, že to má smysl. Můj táta byl pilot, takže i to na syna působilo.

Co ještě jste pro děti považovali za důležité?

Václav: Aby se nelhalo. Aby před námi děti neměly tajnosti. A také aby z nich vyrůstli slušní lidé.

Karolína: Ani nemám pocit, že by nás táta nějak přísně vychovával. Vyprávěl nám a my jsme si z toho s bráchou brali to nejlepší, co jsme si mysleli, že si máme vzít.

Václav: Věříme se ženou, že nejdůležitější je výchova nápodobou – děti třeba od malička vidí, jak se staráme o rodiče. Nenuťili jsme je, že musí mít za každou ceru samé jedničky, ale vždycky věděly, z jakého pocházejí kulturního, historického a společenského prostředí, že Česko má nějakou historii a tradice – ne že bychom jim doma přednášeli, ale jezdili jsme na výlety po hradech, zámcích a městech, chodili jsme do divadel, na koncerty a na výstavy.

Karolína: To nás bavilo, brali jsme to jako hezky strávený společný čas, a ještě jsme poznali, jak je naše země krásná. Nedovedu si představit, že bych žila jinde. Zpívat – to ano, ale základnu chci mít v Praze.

Proč jste se rozhodli pro model muž živitel a žena v domácnosti?

Václav: To vyplynulo samo. Před revolucí jsem jako spousta mých vrstevníků řešil velké dilema: pracoval jsem v Českoslo-

venském rozhlasu a lákali mě do komunistickej strany. Na to byla navázaná šance na slušnou práci, plat, byt. Jenomže já do partaje nemohl vstoupit, to bych neunesl. Moje maminka pochází z rodiny, která si pro svůj třídní původ užila hodně zlého. Na jedné schůzi jsem tedy do strany odmítl vstoupit, nastal poprask a jedna soudružka mi řekla, ať počítám s tím, že když se najde někdo, kdo bude spíňovat nejen profesionální, ale i politické předpoklady, dostane v rozhlasu přednost. To už jsem byl s mojí ženou a vymyslel jsem, že až se nám narodí dítě, budu s ním doma já.

Karolína: To jsem nevěděla...

Václav: Tvoje maminka tehdy měla krásnou práci tajemnice souborů Laterny magiky, výborného šéfa a vydělávala víc než já. Když ale byla těhotná, přišel listopad 89, já dělal revoluci, a když ses v únoru narodila, měl jsem děsné práce. A pak i spoustu dalších let.

Karolína: A potom se narodil brácha.

Václav: Obě těhotenství byla riziková a ty jsi byla navíc permanentně nemocná. Rekord jsi udělala ve druhé třídě: během pololetí 225 zameškaných hodin – kdo by zaměstnal ženu, která je půl roku z roku doma s marodem?

Děti už jsou dospělé...

Václav: ... a moje žena se ještě nezačala nudit. Jedno bydlení v Praze, druhé na venkově, budovala občanskou společnost prostřednictvím různých spolků, přátel škol dětí, plesových výborů – zvládala to, na co zaměstnané matky nemají čas.

Karolína: Což jsem neocenila na konzervatoři, když profesori všechno máme hned donesli.

Václav: Dnes Karolína pro svou profesi potřebuje velký servis. Manželka se taky stará o naše rodiče a teď je denně u sestry své maminky, které je dvaadevadesát.

Umíte si představit, Karolino, že byste jednou zůstala doma?

Karolína: Nedovedu, i když zatím rodinu nemám. Jednou děti budu mít, ale chtěla bych dál dělat muziku.

Jak daleko je to „jednou“?

Karolína: Mám přítele, jsme spolu už několik let, ale rodinu zatím neplánujeme. Jistotu v mé profesi nemá nikdo, ale je dobré víc rozjet kariéru, mít místo, kam bych se mohla vrátit. Přítel pracuje ve Francii, takže jezdíme sem a tam. Časem plánujeme, že se usadíme v Praze.

Působíte jako introvert. Není to pro operu překážka?

Václav Žmolík (58) moderoval Studio 6 v ČT, politický diskusní pořad Aréna, publicistické pořady Černá, bílá, odemykal několik 13. komnat. Nyní působí v Českém rozhlasu, posluchači ho mohou slyšet například v Odpolední dvojce. Žije v Praze, s manželkou Petrou má dospělé děti Karolínu a Jiřího.

Karolína Žmolíková (27) vystupuje s předními českými umělci, jako jsou Lubomír Brabec, Jaroslav Svěcený, a s orchestry, například se Západočeským symfonickým orchestrem či s Ústřední hudbou Armády ČR. Je svobodná, její přítel je lesní inženýr a momentálně spolu žijí v severní Francii.

Karolína: Jsem spíš introvertní extrovert, jak říká táta, tedy introvert, který se na jevišti převlékne za někoho jiného a změní se. Musím se ale naučit prodat se, mít ostřejší lokty. Zatím se mi to celkem daří: když jsem si třeba řekla, že budu studovat v Salcburku, šla jsem si za tím a povedlo se mi to. Měla jsem profesorku z Norska a korepetitorku z Ameriky, bylo tam inspirativní kosmopolitní prostředí.

Václav: Když se hlásila na konzervatoř, varovali jsme ji, že zpívání je nejistá existence, radili jsme jí gymnázium, jenomže ona jiný zájem neměla.

Nikdy jste neměla plán B?

Karolína: Na ten gympl jsem přihlášku podala, ale přijímačky na konzervatoř byly dřív, a když mě přijali, už jsem jinam nešla. Pokračování na JAMU už pak bylo logické.

Václav: Karolínina kamarádka, klavíristka, vystudovala ekonomku. Vedle toho, že báječně hraje na klavír, pracuje ve státní správě. Kája žádná zadní vrátka nemá, protože jí vždycky šlo jen o zpívání. Rozumím tomu, já jsem taky nikdy nepřemýšlel, že bych mohl dělat něco jiného, než dělat.

Karolína: Plán B by zřejmě vznikl, kdybych se nedostala na konzervatoř. Táta mě nadchl pro historii, asi bych se ubírala tím směrem.

Oba vypadáte spokojeně. Nemáte občas chuť něco změnit, udělat jinak?

Václav: Teď jsem jednomu chlapíkovi na otázku, jak se mám, odpovídal, že báječně, a on se pochybovačně zeptal: „Opravdu?“ Moje profese není stabilní. Jednu dobu se mi měnil šéf každý rok, někdy i půlrok. V České televizi mi zrušili postupně několik pořadů – nebyl jsem rád,

a kdybych byl depresivní typ, byl bych už padesátkrát zhroutený. Před šestnácti lety jsem se rozhodl odejít na volnou nohu a jsem spokojený.

Karolína: Nespoléháš na jednu práci...

Václav: Právě. Dnes mě živí nejen Český rozhlas Dvojka, ale také různá jeviště, tedy živé moderování. Tu a tam dělám něco před kamerou. Nikdo mě ale nemůže jen tak škrtnout, jako když člověk moderuje třeba jen v televizi. Musím ovšem pořadatele, kteří si mě objednávají, neustále přesvědčovat, že odvádím dobrou práci.

Co by potěšilo Karolínu?

Karolína: Nemám vysněnou konkrétní metu. Chci hlavně zpívat, potkávat se se zajímavými lidmi, kteří mě mohou něčím obohatit, dostávat nové příležitosti a nabídky a uvidíme, kam až na své cestě dojdou. Těším se na pěvecké kurzy do Vídně, na moje pravidelné hudební pořady v Divadle Na Perštýně v Praze, na plánované turné po Francii a na natáčení mého dalšího klipu.

Václav: A taky bys mohla zpívat ve vídeňské Státní opeře. Minimálně jednou týdně, ne?

Karolína: Tati, o tom se nežertuje.

Václav: Promiň. Ale neklad si malé cíle. To je to učení prosadit se, jak jsme o něm mluvili.

Karolína: Hodně lidí může říct, že jsem mohla postupovat rychleji, ale já si všechno chci vystavět po krocích a vědět, co a proč dělám. Samozřejmě do budoucna by mi nevydilo stát na prknech vídeňské Státní opery, uvidíme.

Václav: Jsi pracovitá, což je důležité. Vystupuješ od dětství, nezanedbávalas to ani během studia, takže když teď máš ve velkém sále koncert nejslavnějších operních árií se symfonickým orchestrem, nerozhodí tě to.

Karolína: Taky jsme začali spolupracovat spolu. Děláme společný pořad V rytmu flamenca.

Václav: Zkusil jsem Káju také produkovat koncert a chystám se na další. Myslím, že spousta lidí by žila šťastněji a spokojeněji, kdyby vzali osud do svých rukou, o něco se snažili. Princip typu „nechám se někde zaměstnat, budu co nejméně pracovat, ona mi nějaká výplata přijde“ je podle mě špatně, vede ke spoustě problémů. Osobních i ve společnosti včetně politiky. Mám zkušenost, že ti, kteří se o něco snaží, nejsou ti zakabonění a věčně nespokojení. To doufám moje děti nikdy nebudou.

Karolína: Brrr, já taky doufám. Udělám pro to všechno. ■ rodina@mfidnes.cz